

Yörünge

— irem-dogan · 08 Ocak 2026

Günlerim geçiyor,
ismini bir tılsım gibi dudaklarımda taşıyarak—
varlığının düşlerinde, zamanla boğuşarak.

Sen bilmez misin, sevgilim?
Her adımımı
senin olduğuma şükrederek atar,
her yolu aşkınla aşarım.

Kahvemın buharı, sigaramın dumanı bile
senin kahkahalarını arar evimin duvarlarında.

Ne geçmişin uğultuları,
ne geleceğin titrek fısıltıları,
ne de gölgede pusuda bekleyenler dayanabilir—
kalbime dokunuşunla alevlenen bize.

Aklımda sen.
Gözlerimde hayalin.
Kulaklarımda sesin.
Parmaklarımsa bir ritim tutturmuş.

Her vuruşum, bir çağrı.
Adım adım,
tilkimin kuyruklarını—
zihnimin suskun basamaklarını geziyorum.

Her basamak bir kendine geliş—
gerçeklikten koptuğumda,
gölgelerimle masaya oturduğumda.

Bir ritimde aradığım o çareyi—
gözlerinin kıyısında,
beni seraptan çıkaran sarılışında buldum.

O günü hatırlıyor musun, sevgilim?
Sana teslim olduğum anı.
Eğer günlerimin, bir kez daha
sıcaklığını hissetme umuduyla geçeceğini bilseydim,
bizi o anda saklardım.

Gerçi...
gözlerini özlerdim.
Bakışlarında saklı ateşi—
dizlerimin bağını çözen,
beni yerle bir eden o sonsuzluğu.

Ateşte yanmak mı?
Hayır.
Külleri bile yeniden tutuşturabilir misin?

Ne aşkını taşıyamamaktan, ne gururdan.
Hasretinle değil—hasretinde söndüm ben.

Bekledikçe, sabırsızlığımda.
Sevdikçe, inadımda.

Kapıya dalıyor yine gözlerim,
çocuksu bir inançla
gelişimini düşünüyorum.

Zamanı çalardın önce—
her kıpırtıda büker,
başka bir diyara
huzura bırakırdın beni.

Varlığın doğardı karanlığıma—
sarı, evet.
Kalbimin en ücra köşelerini bile aydınlatan
bir güneş misali.

Işığın beni sarar,
ve ilk kez—ilk kez
güven hissini tadardım.

Yalnız sen yakabilirsin canımı.
Boynumu kavradığında,
titrek kalbimi ellerinde tuttuğunda.
Sana ait olduğumu haykırırken.

Yalnız sen, sevgilim.
Acına da razıyım
şefkatine de.

Gücünün değil,
kıvılcımının esiriyim ben.
Hırsının, inadının—arzularının.
Hüznünün, sabırsızlığının, tutkunun.

Sende gördüğüm ne varsa,
tıpkı Ay ve Güneş gibi—
sana yansıtırım.

Seninle parlamak için doğarım her gece,
sense saklanırsın benden.
Ve her sabah, ışığında sönerim.
Soğuk boşluklar bile
sızamaz aramıza.

Senin nefesinde
bir ay misali
dönüp duracağım.

Yörüngeler yolumu—
evimi işaret edene dek.

Kavuştığımız an,
evrenin kıyameti—
benimse...
cennetimin kapısı.